

ENTERRAMENT DEL P. JOAN CARLES ELVIRA

Homilia del P. Abat Josep M. Soler

22 de novembre de 2017

Job 19, 1-23-27 / Salm 62; 2C 5, 1.6-10 / Lc 23, 44-46.50.52-53; 24, 1-6

Estimats germans i germanes: dilluns al vespre, el P. Joan Carles va morir mentre els qui l'envoltàvem escoltàvem aquestes paraules de l'evangeli que ens ha proclamat ara el diaca. La narració de la mort de Jesús i l'esperança de compartir la seva resurrecció, donaven sentit a aquell moment definitiu, íntim i ple d'intensitat; a aquell moment que als ulls humans podia aparèixer com un absurd, com la desfeta de tants anhels i de tantes esperances, però que als ulls del qui creu en Jesucrist, és el moment suprem de compartir amb ell la mort tot esperant que, en la seva bonesa, permeti de compartir també la seva victòria de ressuscitat.

El P. Joan Carles ho creia profundament. Deia fa uns anys: “no hem estat creats per a romandre definitivament a la terra, sinó per a una plenitud que no és al nostre abast perquè ens depassa infinitament. Aquesta plenitud –que podem anomenar “cel” [deia encara]- no és a les nostres mans, però tanmateix no podem deixar de buscar-la. Ens arrapem a la terra però el nostre cor desitja el cel. [...] No és que la vida humana sigui absurda, com han repetit tants pensadors i literats, sinó que no podem arribar a la felicitat per nosaltres mateixos: ens ha de venir donada. [...] Algú ens ha de donar la mà per fer el salt que ens porti a l'acompliment de la nostra veritable realitat. [...] Necessitem que Jesús ens acompanyi” (Homilia del 28.11.10).

Des de jove, el P. Joan Carles va buscar ardentment aquesta plenitud, amb alts i baixos, de vegades d'una manera treballosa, intentant diverses formes de vida centrada en la recerca espiritual. En aquest procés s'anà afermant en la convicció que només Jesucrist li podria donar la mà per fer el salt cap a la seva veritable realitat; només Jesucrist el podria acompanyar al llarg de la vida pel camí cap a la plenitud i la felicitat que es troben en Déu. Com el salmista, tot ell tenia “set de Déu”, per ell es desviava el seu “cor, com terra eixuta sense una gota d'aigua” (Ps 62, 2).

Aquesta recerca de la plenitud que es troba en Déu per mitjà de Jesucrist, el portà trucar a les portes del nostre monestir, quan ja tenia 40 anys. Tenia una llarga experiència d'ensenyament mitjà i universitari de la filosofia, de treball en l'àmbit de l'ètica, que era la seva especialització, i de col·laboració amb algunes entitats d'assistència social.

El P. Joan Carles Elvira havia nascut a Barcelona el 1956. Després de la llicència en filosofia, començà els cursos del doctorat alternant-los amb la docència. Ingressà a la nostra comunitat el 1996 i hi professà el 1998. El mateix any 1998 defensà la tesi doctoral a la Universitat de Barcelona obtenint la màxima qualificació i el premi de final de carrera. Cursà els estudis teològics al Centre d'Estudis de Montserrat. Féu la professió solemne el 2002. I rebé l'ordenació presbiteral el 2006. Al monestir, fou professor de filosofia, Prefecte d'Estudis, Sotsprior, Prior i Mestre novicis; l'exercici d'aquestes responsabilitats li comportà en alguns moments un sacrifici personal. També fou professor a la Facultat de filosofia de Catalunya, dependent de la Universitat Ramon Llull.

En l'àmbit del monaquisme, fou President de la Societat d'Estudis Monàstics que abasta els estudiosos de tota la Península Ibèrica, col·laborà amb l'Institut Monàstic de Sant Anselm a Roma, i, a nivell de la Congregació benedictina de Subiaco i Montecassino, fou el principal redactor d'un text que posa les bases de la col·laboració entre monestirs i que encara marca moltes pautes d'actuació a nivell internacional.

Era de tarannà senzill, discret, reservat i una mica tímid, no feia ostentació dels seus coneixements ni de la seva vàlua intel·lectual. Malgrat una certa inseguretat externa i una mica de lentitud en la reflexió, era ferm en les seves conviccions cristines i monàstiques. Valorava l'amistat i tenia dots per l'acolliment i el diàleg; els seus consells eren assenyats tal com saben les persones a qui va acompanyar espiritualment. Va viure la seva recerca de Déu en un esforç continuat d'autenticitat monàstica i de profunditat espiritual, tal com ha escrit l'Abat President de la nostra Congregació monàstica.

Fa uns quatre anys, es va començar a manifestar en el nostre germà el P. Joan Carles una malaltia neurològica. Ell era conscient que el procés comportaria una minva creixent de la memòria i de la capacitat intel·lectual, una desconexió de les relacions personals i al mateix temps una paralització progressiva el cos. Quan això començava a manifestar-se, em va dir un dia "ajuda'm a viure aquesta situació com a monjo". Era l'expressió del seu desig de donar una resposta generosa al present i al futur; ho volia viure des del despullament de si mateix, des d'un procés creixent d'empobriment, des de la feblesa, des de la fe. Per dir-ho amb paraules de sant Benet, em demanava que l'ajudés a participar "dels sofriments del Crist" perquè pogués merèixer "de compartir també el seu Regne" (RB Pròleg, 50). Era com si volgués fer-se ressò de les paraules de sant Pau que hem escoltat a la segona lectura: *no ambitionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem*. Això corresponia a les seves conviccions més profundes. "Quan algú diu sí a la crida de Jesús –havia escrit anteriorment- no pot menys que comprometre radicalment la seva llibertat" (Homilia del 26.07.11). En aquell moment que encara era lúcid i podia respondre amb tota llibertat, volia fer ofrena del que li comportaria la malaltia. Una malaltia a través de la qual "s'ha anat fonent" la seva personalitat i nosaltres l'hem anat "perdent", com em deia ahir una persona. Darrere la seva immobilitat i el seu silenci, hi havia el do de si mateix, volgut i acceptat des de l'inici amb tota consciència. A nosaltres els monjos i els escolans, a la seva mare, als germans i als amics ens ha trasbalsat la seva malaltia i el seu traspàs, fins pot semblar una realitat incomprendible. Però per a ell, era un unir-se a les paraules de Jesús dalt la creu que hem escoltat a l'evangeli: *Pare confio el meu alè a les vostres mans*. Ell sabia, amb més convicció que la de Job, perquè tenia el testimoniatge de Jesucrist, que el seu *defensor viu i que a la fi testificarà a favor* d'ell, que en el traspàs li faria costat i el portaria a contemplar Déu. L'objecte de la seva recerca ardent.

Ara oferim l'Eucaristia perquè en arribar a la presència del Déu Sant i ric en misericòrdia, alliberat dels seus mancaments, sigui admès al goig del Regne. I nosaltres ens sentim confortats per la *bona nova* de Jesucrist que es fa present en aquesta celebració; ell que és, com deia també el P: Joan Carles, "el fonament introntollable capaç de sostenir-nos en la vida i en la mort" (ibídem).